

for Bidrag til uægte Børn og til forlattede eller fraseparerede Hustruer. Grunden til, at Bidrag, der paahviler en Moder til uægte Børn, en Mand's Bidrag til en Hustru, der ikke kan siges at være forladt, f. Ex. fordi Manden for sit Erhvervs Skyld lovlig opholder sig paa et andet Sted end hun, samt endvidere Bidrag til ægte Børn ikke have kunnet forlanges affionede, er den, at dette Tvangsmiddel er anset uundværdigt i de anførte Tilfælde, idet Forsørgeren, naar Fattigvæsenet maa træde til, vil kunne indtages under Fattigvæsenets Disciplin og derefter, forsaavidt der foreligger en modvillig Undladelse af at opfylde Forsørgelsespligten, straffes med Indsættelse i en Tvangsarbejdsanstalt, en Regel, som Lovforslaget ogsaa opstiller i sin § 40. Af flere Grunde er denne Fattigvæsenets Bestyrelse tilkommende Besøjselse imidlertid kun bleven benyttet i ringe Omfang overfor Personer, der unddrage sig Forsørgelsen af Hustru og Børn, men dog uden Hjælp forstæffe sig deres personlige Underhold. Fattigbestyrelserne ville nemlig ofte være betænkelige ved i saadanne Tilfælde at paadrage det Offentlige endnu større Byrder ved ogsaa at inddrage Forsørgeren under direkte Forsørgelse, og navnlig gjælder dette, naar denne opholder sig i en anden Kommune og saaledes maatte forlanges hjemsendt til Forsørgelsekommunen, hvor han muligens ikke med sin bedste Villie vilde kunne stæffe sig Bestjæftigelse; desuden har Erfaringen tilstrækkelig godtgjort, at deslige Personers Inddragelse under Fattigvæsenets Disciplin jævnlig end yderligere vil svække deres Evne og Energi til at forstæffe sig Erhverv, saa at Følgen bliver, at de ogsaa personlig falde Fattigvæsenet til Byrde. Under alle Omstændigheder synes der ikke at kunne anføres nogen Grund mod at tillægge Fattigvæsenet ogsaa den foreslaaede Besøjselse overfor modvillige, bidragspligtige Barne-mødre og Familieforsørgere, af hvilke adskillige dog maatte være modtagelige for den Korrektion, der ligger i at blive hensat til Afsoning af et paalagt Bidrag, og det saa meget mindre som en Moders Undladelse af efter Evne at sørge for sit Barn eller en gift Mand's Undladelse af at forstæffe Hustru og ægte Børn i de fleste Tilfælde ifølge selve Forholdets Natur maa siges at være endnu mere graverende end en Barnefaders Forsømmelighed med at yde Bidrag til sit uægte Barn. Ej heller kan der være nogen Betænkelighed ved at indrømme den Private, hvem et saadant Bidrag tilkommer, men som ikke har været nødsaget til at henvende sig til Fattigvæsenet, en Ret til i alle de heromhandlede Tilfælde at forlange Afsoning.

En anden vigtig Afvigelse fra det Bestaaende er den i § 9, 2det Stykke, optagne Regel, at der i Stedet for den sædvanlige Afsoning med Fængsel paa Vand og Brød kan træde Afsoning ved Hensættelse til Arbejde i en Tvangsarbejdsanstalt, eventuelt simpelt Fængsel, i den serdobbelte Tid, hvad der svarer til det Forhold, der ogsaa ellers i Lovgivningen er fastsat mellem de nævnte Arter af Frihedsberøvelse, jfr. saaledes Loven af 3. Marts 1860 om Straffen for Betleri og Løsgængereri. Naar man har foreslaaet, at det skal overlades til Overøvrighedens nærmere Skjøn, hvilket af de nævnte to Afsoningsmidler der i hvert enkelt Tilfælde skal anvendes, skylbes det først og fremmest Hensynet til giste Alimenter, der have anden Familie at forsørge end den, med Hensyn til hvilken Bidragspligten gjøres gjældende; naar den mere langvarige Afsoningsmaade ved Tvangsarbejde vælges overfor saadanne Personer — eksempelvis nævnes, at et Bidrag af 20 Kr. halvårlig vil medføre en Indespærring i 30 Dage 2 Gange årlig — vil Følgen let blive, at Familien tages over paa Fattigvæsenet. Fremdeles vil Hensynet til den større Beføstning ved Hensættelse til Tvangsarbejde kunne faa Indflydelse paa Valget af Tvangsmidlet, ligesom ogsaa Hensynet til, at Tyendeforhold, hvori den Bidragspligtige staar, i Reglen, naar Afsoning ved Tvangsarbejde vælges, ensidig vilde kunne hæves af Husbonden, jfr. Tyendeloven af 10de Mai 1854 § 41 Nr. 3, vil kunne spille en Rolle ved Valget. Dertil kommer, at Tvangsarbejde som Følge af, at Tvangsarbejdslemmer som Regel høre til de daarligste Elementer af Befolkningen, i visse Samfundsklasser sikkert anses for mere infamerende end Fængsel paa Vand og Brød, og at der, naar denne Anskuelse maa antages at medføre Skade for den Paagjældende i hans Erhverv, kan være Anledning til at foretrække Afsoning ved Fængsel paa Vand og Brød.

Medens Reglen i § 10, 2det Stykke, er overensstemmende med, hvad der alt nu antages, indeholder den i Paragrafens 1ste Stykke optagne Regel om, at den Hjælp, der af det Offentlige ydes til Trængende, hvis Forsørgelse ifølge de foregaaende Paragrafer paahviler nogen anden, betragtes som oppebaaren af denne selv, for saa vidt noget nyt, som dette herefter ubetinget vil gjælde om Barnefædre, der ere ude af Stand til eller modvillig have unddraget sig for at betale skuldige Underholdningsbidrag.

Ved Slutningen af § 10, 1ste Stykke, er der endvidere givet en, iøvrigt med den bestaaende administrative Praxis stemmende